

BELLETRIST
PUBLISHING

↑ MAJORNA

*Ett skruvat drama
med humor och svärta -
och klockrent soundtrack.*

EVA
ROSENGREN
EN BRASILIANSK,
MED
SVANS
ROMAN

En brasiliansk, med svans

Eva Rosengren

Belletrist Publishing

Smakprov ur boken:
Kapitel 1

En brasiliansk, med svans
@Eva Rosengren 2016
Belletrist Publishing
www.belletristpublishing.se

Omslag: Sofia Scheutz
Tryckt hos ScandBook, Falun 2016
Första upplagan
ISBN: 978-91-983456-0-5

***”Min självsäkerhet beror på att jag har upptäckt
mina dimensioner. Det anstår mig icke att göra
mig mindre än vad jag är.”***

Edith Södergran, 1918

Grumligt grå

Somewhere over the Rainbow – Eva Cassidy

”Har du eld?”

Jag låtsas som om jag inte hör, svarar inte och tittar inte upp, men hon står ändå kvar. *Vad ska jag göra? Hon måste gå.*

”Min eld brinner för evigt”, säger jag till slut med dov röst. Jag provar min nya, psykstörda stil och tittar hastigt upp så där lagom vilt och galet för att skrämma bort henne. Men hon skrattar bara.

”Min med, men den är för svag för att tända ciggen med”, säger hon och ler snett.

Jag ser att hon har en tand som fattas på höger sida, precis bakom hörntanden. Det är ovanligt idag; alla ungdomar har bett som amerikanska presidentkandidater. *Devils in disguise.* Hon står kvar och väntar visst på att jag ska säga något mer. Hon står otäckt nära. Jag blir tvungen att improvisera igen.

”Varför skjuter du inte ihjäl oss direkt i stället för att förgifta oss långsamt?”

Jag tittar ner i bordet och låter så aggressiv jag kan, men hon står fortfarande kvar.

”Därför att det här är enda lagliga sättet att ha ihjäl folk. Och så vill man ju att ni ska plågas lite på vägen också.”

Snyggt.

”Det gör vi ändå”, säger jag. Då ser jag i ögonvrån att hon blir allvarlig och nickar. De små pärlorna som är inflätade här och där i hennes hår hoppar som ystra regndroppar i en risbuske när hon rör på huvudet.

”Det kanske är långsamt självmord jag håller på med?” säger hon och lutar sig lojt mot den krämfärgade väggen, nymålad men redan alldeles torr och steril, som allting annat här inne.

Varför ger hon sig aldrig? Jävla människa. Jag är tvungen att pressa fram mer.

”I så fall kan du väl hitta ett annat sätt som vi andra inte behöver vara med på.”

”What can I say? Jag hatar att vara ensam”, svarar hon utan att röra sig från väggen.

Har hon vuxit fast? Är väggen magnetisk – har den dragit alla ringarna till sig?

”Då har du kommit till fel person”, säger jag mekaniskt.

”Okej, nästa vecka lovar jag att börja ta livet av mig på egen hand. När de börjar med rökförbudet. Grattis.”

Hon ler snett mot mig igen och jag känner hur det skuttar till någonstans i mig, i magen eller kinderna eller tårna, jag vet inte riktigt var.

Människan lösgör sig från väggen och går till nästa bord. Där får hon eld och går sedan tillbaka till sina kompisar. Jag sitter kvar och ser på när hon röker sin cigarett, långsamt och utstuderat. Hennes kompisar pratar energiskt med varandra, men hon säger ingenting. Plötsligt tittar hon rakt på mig. Hon ser mig i ögonen utan att vika undan blicken. Det känns konstigt. Det var länge sedan jag såg en annan människa i ögonen. Ingen brukar se mig i ögonen längre än i en sekund. Men hon viker inte undan blicken. Hennes ögon är grumligt grå.

Det var på dagens femtusentrehundrasextonde steg som djävulen for i mig när jag gick förbi Lasse-i-Gatan och utan förvarning stegade fram till dörren, ryckte upp den och klev in. Det var som om jag inte kunde styra mig själv.

Hu, så många fula ögon som vändes mot mig när jag kom in. Det kändes obeskrivligt obehagligt. Hundra svarta hål som stirrade och munnar som viskade till varandra. *Vad gör jag här?* Jag hade klivit in på okänt territorium och var fullständigt skräckslagen.

Jag går ju inte till Lasse-i-Gatan längre. Jag går förbi här varje dag; ibland tar jag ut kliven extra mycket över kullerstenarna nedför backen; vissa soliga dagar dristar jag mig till att stanna och trycka näsan mot det stora blankputsade skyltfönstret och glo på alla därinne, men jag går inte in. Aldrig. Förr gick jag ofta in. Då var det bra här, så gott som inga människor, bara några gubbar som brukade sitta vid varsitt bord och halvsova. Lukten av kaffesump och smuts i hörnen, ljudet av en enstaka stol som skrapade och en tidning som prasslade. Här kunde man sitta i timmar.

Men en dag när jag kom hit hette det plötsligt Café de la Pain Riche del Espresso Gringo Paganini Imbecillo House och var fullt av en massa halvfärdiga människor som satt och var märkvärdiga. Det gör de nu med. Nu luktar här ingenting. Ingenting skrapar eller prasslar. Allt som hörs är skränig musik och skräniga människor.

Jag såg mig om efter en flyktväg, men det var som om djävulen fortfarande var kvar i mig och istället för att backa ut gick jag fram till disken. Nuförtiden kommer ingen och frågar vad man vill ha. Man får hämta själv. Jag låtsades inte om alla de sjutton olika kaksorterna som låg staplade i flera våningar mitt framför näsan på mig och doftade av himmel

och helvete, utan bad bara om en kaffe, en vanlig, och tjejen bakom disken gav mig kaffet utan att så mycket som höja på ena ögonbrynet.

När jag hade betalat och vände mig om hade alla de halvfärdiga återgått till sitt. Inga svarta hål vändes mot mitt håll. Jag tog mitt kaffe och kröp in och satte mig längst inne i ett hörn. Det är bäst med hörn för då slipper man ha någon bakom ryggen. Och så får man hela bordet mellan sig själv och alla andra. Bordet var bara fyrtio centimeter brett. Två meter till nästa person. Men jag tittade inte på honom. Jag tittade på människan som satt fem meter bort. Människan i trasig tröja och trasiga byxor och metallbitar lite här och där. En ring i näsan och en i läppen och en på tån och säkerligen många andra ställen som jag inte vill veta något om. Jag stirrade på det trassliga bruna håret och de brunbrända armarna. Stirrade i förundran. Vi är av samma släkte, människosläktet, troligen av samma nationalitet, uppenbarligen av samma kön; vi bor till och med i samma stad – ändå känns det som om jag har mer gemensamt med en apa från Brasiliens djungel än med den där människan. Apan och jag skiter nämligen i människor. Vi vill helst slippa dem.

Människan reste sig och såg sig om i lokalen. Blicken fastnade på mig. *Skit också att jag inte hann titta bort.* Utan att tveka kom hon rakt emot mig och stannade inte förrän hon var precis intill. Hon böjde sig fram. Jag kände en svag pust av tvåldoft, av den där gamla hederliga, hårda, bruna sorten. Hon luktade renare än hon såg ut. Nu såg jag ytterligare en ring – genom ett hål i tröjan skymtade en silverring i naveln. Det var nu hon bad om eld.

Hur kan hon tro att jag går omkring och bär på eld? Var skulle den komma ifrån?

Långt, långt bortifrån – eller är det väldigt nära, inne i mitt huvud? – hör jag en melodi spela och någon sjunga: *"Someday I'll wish upon a star and wake up where the clouds are far behind me ..."* Det larmar i hela mig av en inre tornado.

*Var kommer jag att landa? Vem kommer med mig på vägen?
Kommer jag hem igen?*

Soundtrack

Spellista på Spotify: En brasiliansk, med svans

Somewhere over the Rainbow – Eva Cassidy

I've Just Seen a Face – Paul McCartney, Wings

Cycles – Frank Sinatra

Ten O'Clock Postman – Secret Service

Russian Roulette – Rihanna

Release Me – Oh Laura

Hela huset – Veronica Maggio & Håkan Hellström

Bridge Over Troubled Water – Simon & Garfunkel

Changes – David Bowie

Vivir Mi Vida – Marc Anthony

Jungle – Nina Persson

The Sound of Silence – Simon & Garfunkel

Clown – Emeli Sandé

What a Wonderful World – Louis Armstrong

Ikaros – Björn Afzelius

Redemption Song – Bob Marley

Gothenburg – Maia Hirasawa

Bongo Bong – Manu Chao

Common People – Pulp

Deceptacon – Le Tigre

Hounds of Love – Kate Bush

Alla vill till himlen – Timbuktu

Brännö Serenad – Håkan Hellström

Sommarvin – Hästpojken

The Passenger – Iggy Pop

Postcards from Far Away – Coldplay

My Best Friend – Hello Saferide

Personal Jesus – Depeche Mode

Comme des enfants – Coeur de Pirate

Who Wears the Pants – Soko
Free Fallin' – Stevie Nicks
Chewing Gum – Plastic Bertrand
Road to Nowhere – Talking Heads
Snälla bli min – Veronica Maggio
Here I Go Again – Laleh
Backdrop People – Ebbot Lundberg
Where is Home – Elliphant
Creep – Timo Räisänen
Here Comes the Sun – Nina Simone
Home/Dirty Paws – Gardiner Sisters
Mamma Pappa Barn – Ebba Grön
Have Yourself a Merry Little Christmas – Frank Sinatra

ATT LIVET SKULLE FÖRÄNDRAS förstod Marilyn första gången Anna kom fram till henne och bad om eld. Hon förstod bara inte hur mycket. Tänk om hon hade vetat vad som väntade. Att hon bit för bit skulle tvingas ut ur sin mörka djungel, ut i det vibrerande, hejdlösa, oberäknliga livet. Att hon skulle hitta *The Yellow Brick Road*. Men vart leder den?

Det här är en karaktärsdriven roman för dig som tycker om att ha roligt, men som inte väjer för det svåra. Hur är det att känna sig som någon annan inuti än det som syns utanpå? Och vad händer när någon vågar skrapa på ytan?

»Jag sögs in i ett kvinnoöde och fast i en bok som jag inte kunde släppa. Den nuddar vid livets alla oförutsägbaheter och utmanar alla dina föreställningar om hur de kan hanteras.« HELENA NORDEGREN, ACCOUNT EXECUTIVE

»Fantastiskt flöde i språk och berättelse.
Var fast efter tre sidor.« EVA NIELSEN, VD CLOUDBERRY

EVA ROSENGREN är journalist och har tidigare bland annat arbetat vid Utrikesdepartementet och SVT. Efter ett liv i många olika världar och sammanhang är hon numera bosatt på Bohus-Björkö i Göteborgs norra skärgård med två söner, två katter och en man. *En brasiliansk, med svans* är hennes debutroman.

**BELLETRIST
PUBLISHING**

www.belletristpublishing.se

ISBN 978-919834560-5

9 789198 345605

PRISGRUPP

J

POCKET STANDARD

OMSLAG: SOFIA SCHEUTZ DESIGN

